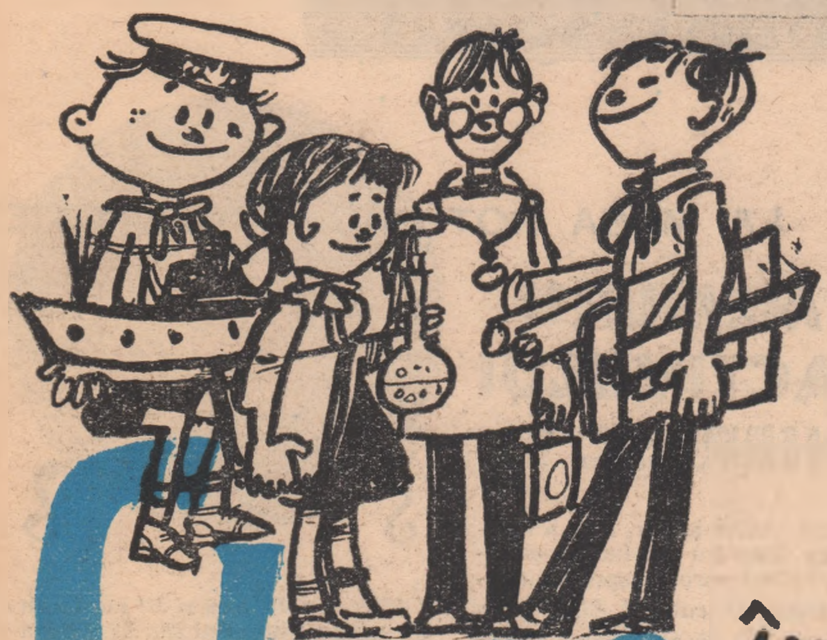
Proletari din toate țările, uniți-vă !
La luptă pentru cauza Partidului Comunist Român, fii gata !

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

Anul XVI nr. 49 (1041) * miercuri 8 decembrie 1965 * 8 pagini 30 b[ani]

Clasa în care se făuresc visuri

La orizont... o navă

Casa de pe malul mării are ferestrele larg deschise. În cameră a intrat un aer rece, care parcă cercetează grăbit fiecare colțișor, învăluie lucrurile și, bineînțeles, pe băiatul care stă nemișcat în dreptul ferestrei. Privirile lui cercetează întinderea de necuprins a mării. Departe, departe, acolo unde nu se vede decît un punct este o navă. George știe bine lucrul acesta. De nenumărate ori a urmărit cum punctul acela se face tot mai mare, și, cum din apele înspumate răsare, ca în basm, vaporul. Atunci, George își ia repede creionul, hîrtia și începe să deseneze. Dar nu ca un iubitor al naturii, al peisajului. În desenul lui, mai bine-zis schiță, caută să respecte cu cea mai mare grijă detaliile vaporului. chiar și culoarea. După ce schița este gata, trece la celelalte treburi care-l așteaptă : lecțiile.

Vaporașul cu pînze construit de el încă nu este pus la punct în privința echilibrului ; de altfel nici motorul cu elice nu este încă bun. Dar nu-i nimic, o să reușească pînă la urmă. Cartea de fizică, de matematică, trebuie mereu întrebată. Cu răbdare, perseverență și fără îndoială, învățînd bine, George va putea deveni ceea ce-și dorește cu atîta tărie : constructor de nave.

La — 6° C broscuța trăiește

Cătălin stă parcă „pe ace". Își face el de lucru, nu-i vorbă, dar tot mai dă din cînd în cînd cîte o fugă la frigider. Se întoarce liniștit, își notează ceva în carnețelul de pe masă, apoi se apucă de citit. Citește, citește și deodată sare „ca ars". Fuge la frigider, crapă ușa puțin, beculețul se aprinde și Cătălin privește doar o clipă, apoi închide repede ușa. Oare ce găsește Cătălin atît de interesant în frigider ? A găsit ceva de-ale gurii ? Nici decum ! În vecinătatea spiralelor înghețate este... o broscuță. Da, da. Cătălin a pus-o acolo, împreună cu termometrul de cameră. De mult studiază el broasca. A făcut experiențe interesante. Așa este și cea de astăzi. Oare cum se va comporta broasca la temperaturi scăzute ? Acum sînt —6°. Se simte foarte bine. Doar afară este și mai frig. Întrebări nenumărate și-a pus Cătălin și în privința plantelor. Nici una dintre cele pe care le are în casă, n-a scăpat de ochiul curios al băiatului, al microscopului. Iar caietul (caietul de viitor biolog, cum îi place lui Cătălin să spună) se umple de însemnări...

Cabana Bîlea la... Constanța

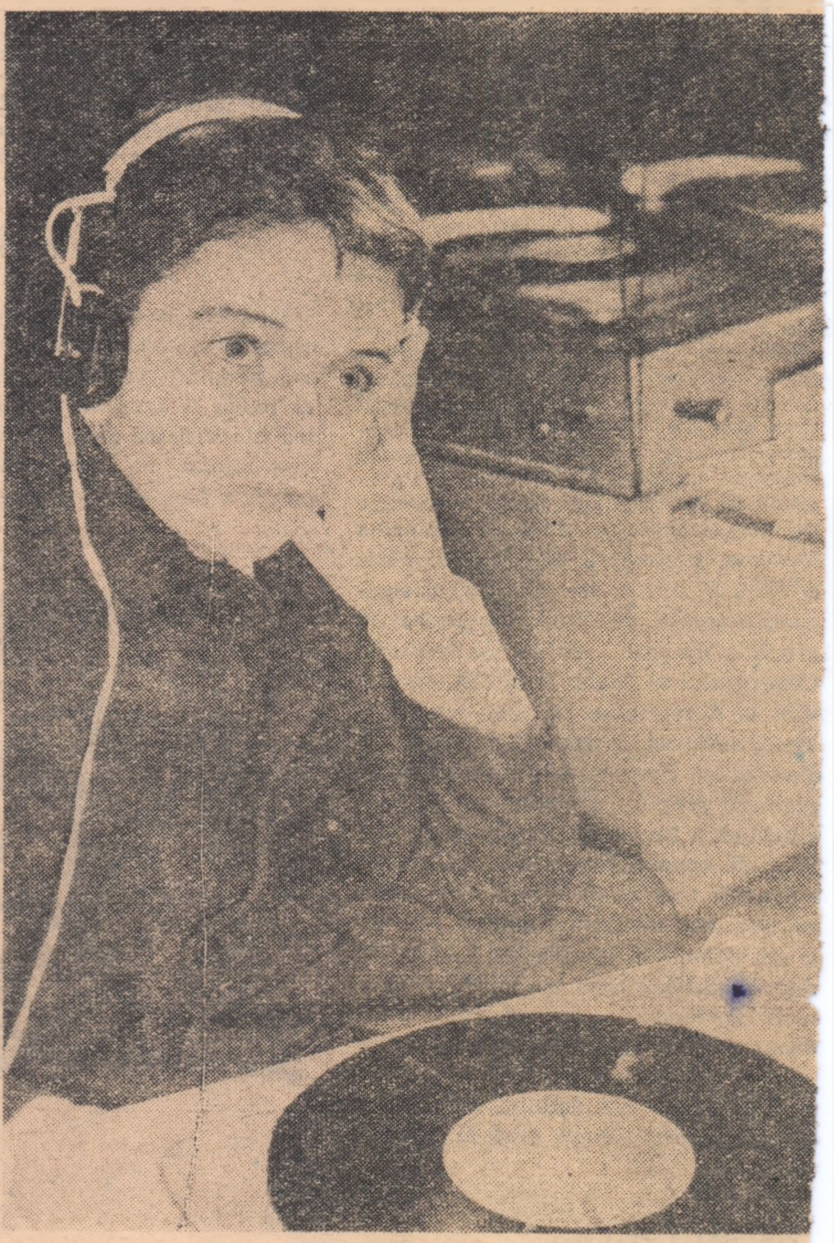
Nu-i nici o glumă ! Puteți întîlni cabana Bîlea la Constanța. O veți recunoaște imediat. Exteriorul, acoperișul, ferestrele sînt absolut ca acelea pe care le-ați văzut la munte dacă ați fost în vacanță împreună cu Sandu. Veți remarca numai două deosebiri : nu este chiar atît de trainică. Materialul de construcție a fost improvizat din bețe de chibrituri. În al doilea rînd este puțin mai mică (fiind vorba de o machetă). Încolo, nici o diferență. De altfel, Sandu are multe construcții din carton, din șipci subțiri, din lemn. Mai ales, blocuri îi place să construiască și pentru lucrul acesta se duce să se documenteze... pe teren. A văzut nenumărate șantiere și a schițat clădirile care i s-au părut cele mai reușite. Pe unele încearcă să le facă și el. Deocamdată în miniatură. Dar numai deocamdată, pentru că Sandu va deveni constructor.

★

V-am povestit mai sus cîte ceva despre pionierii Mardare George, Simota Cătălin și Teodorescu Adrian. Trebuie să vă mai spun și faptul că toți sînt colegi. Colegi în clasa a VIII-a! Clasa în care se făuresc visuri, se iau hotărîri importante. Este vorba de drumul unei întregi vieți, de meseria cea mai dragă, de lucrurile pe care vei putea cel mai bine să le înfăptuiești. George, despre care vă spuneam că vrea să devină constructor de nave, este un foarte bun sportiv, a îndrăgit mult și literatura. Iar ca interpret de teatru este recunoscut în școală ca unul dintre cei mai buni. Și totuși, mai mult, și mai mult, și mai mult George este pasionat și animat de visul de a deveni constructor. Tocmai acest lucru este important să-l știi : care este înclinația și pasiunea cea adevărată, cea mai puternică, pe care trebuie s-o urmezi ?

În clasa a VIII-a de la Școala generală nr. 12 din Constanța, elevii s-au gîndit mult la aceste lucruri importante. Dovada ? Sfideanu Carmen îți spune că fără îndoială va urma istoria, Simion Ecaterina — chimia, Jerdea Nicolae va fi tractorist, Ivaneș Mircea arhitect etc. Visuri, visuri, visuri... care vor deveni realități !

Elena MANESCU

Muzica nu oferă numai un moment de destindere... Ci, mai presus de toate, te înalță către acele culmi unde freamătă inimile din toate strunele, îndemnîndu-te s-o cunoști și chiar s-o îmbogățești. Băiatul din fotografie veritabil meloman, ascultă gînditor un disc la magazinul „Muzica" din Capitală.

Foto : Gr. PREPELIȚA

Anotimpuri

de Marcel BRESLAȘU

Nu îmi amintesc, de multă vreme încoace, un an cu o toamnă mai lungă și mai frumoasă. Zile și săptămîni întregi a încercat iarna să se statornicească pe meleagurile noastre, dar puful ușor al primelor zăpezi zăbovea doar cîteva ceasuri și priveliștile toate își reluau veșmintele bălțate în care precumpănea ruginiul. Părea un joc de-a v-ați-ascunselea, ori mai bine-zis de-a leapșa pe furate și oamen[...] toată firea se bucur[...] cu copiii, de acest[...] această dulce[...] mii.

Da, fi[...] frumu[...]

doabele lui. Ele se însăilează pe firul anilor, depănînd și firul nevăzut al altor anotimpuri, din primăvara pînă în iarna vieții. Să le trăim și pe acestea în deplinătatea lor, cu bucuriile, cu încîntările, cu desfătările fiecărei vîrste, dar și cu răspunderile — încă dintru început — ale unor buni gospodari ai timpului nostru ; de la însămînțarea [...]

triei. Numai așa ne dovedim a fi vrednici de timpul și de timpurile noastre.

O înțeleaptă vorbă din bă[...]

Într-adevăr, mintea fragedă cuprinde și adună mai lesne [cu]noștințele și agonisita aceasta va dura întreaga viață, așezînd temelia viitoarei personalități, asigurîndu-i împlinirea multilaterală și armonioasă. Cu acea condiție pe care o pune răspicat cea de a doua zicală citată : nu simpla îngrămădire de lucruri învățate și știute „pe de rost" îl face pe om să devină un cărturar, un om de știință și de cultură, folositor sieși ca și societății, ci însușirea profun[dă, vi]e și pasionată a învăță[...] [c]alitatea efortului nostru. [...] ucenic îl face pe bunul meșter... sau, pentru a ne întoarce la tema anotimpurilor, dragul meu Ioniță, florile primăverii vestesc poamele toamnei. Acel „Ion" care vei fi nu-ți va ierta, pe drept cuvînt, că nu ai folosit, cu tot avîntul și toate puterile vîrstei de aur pe care o trăiești, tot ceea ce ea îți pune la îndemînă.

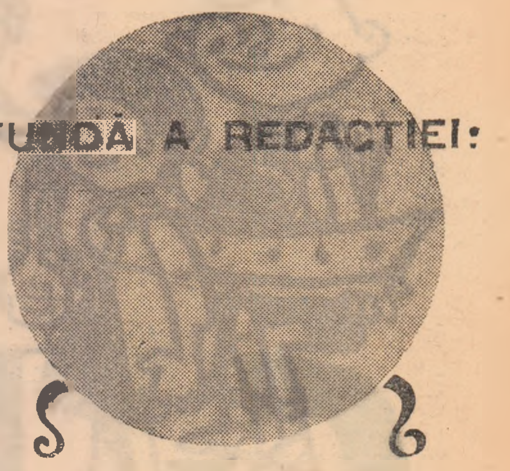
Nu uita că pionier înseamnă deschizător de drumuri — și înainte de toate al propriului tău drum, al omului, al cetățeanului, al făuritorului de mîine al țării noastre socialiste.

DIN VIAȚA PIONIEREASCĂ

Iată-ne împreună cu membrii activului pionieresc de la Școala generală nr. 3 din București : cu Constantinescu Anca, președinta unității, cu Moraru Cristian, președintele detașamentului nr. 2, și cu mulți alți președinți ai detașamentelor și grupelor. Ne aflăm la o masă — o MASA ROTUNDA cum se zice — ca să vedem cum merge „locomotiva" activității pionierești.

LA MASA ROTUNDĂ A REDACȚIEI:

CE FACI TU CA MEMBRU AL ACTIVULUI PIONIERESC ?

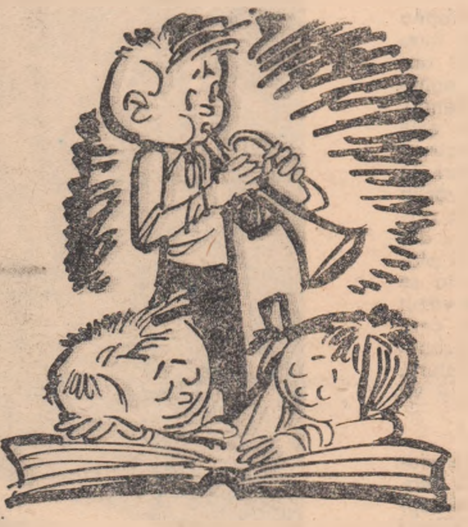
Așa, da!

Ancăi i-au fost de ajuns cele două luni (de cînd a fost aleasă ca președintă a unității), să se dovedească o fată energică, o bună organizatoare, care nu așteaptă s-o tragi de mînecă pentru a porni la lucru, (deși uneori mai dă uitării unele aspecte mai de amănunt ale muncii). Printre multe alte acțiuni organizate de ea, a fost și întîlnirea pionierilor cu un grup de cîntăreți și actori, care le-au vorbit despre drumul unui spectacol de la text pînă la reprezentație, (ceea ce îi interesa pe mulți dintre ei, unitatea lor fiind deseori premiată la concursurile cultural-artistice pe oraș și chiar pe țară). Și Ecaterina Macovei, președintă de grupă la clasa a VII-a D, are ce povesti. Cerînd sprijinul tovarășei diriginte, a organizat în grupă o discuție despre prevederile Congresului al IX-lea al P.C.R. cu privire la dezvoltarea pe mai departe a învățămîntului. În această adunare, s-a discutat și despre notele obținute de pionierii grupei, ajungîndu-se la concluzia că a învăța cît mai bine e o datorie de onoare. Ecaterina s-a ocupat cu multă tragere de inimă și de organizarea unei vizite la o fabrică, precum și de vizionarea în colectiv a unor filme. În desfășurarea activității pionierești, Ecaterina — care a ținut întotdeauna seama de preferințele colegilor — a descoperit nu numai bucurii, dar și idei pentru noi acțiuni. Muncitorul care le-a servit drept ghid la fabrică, le-a spus, printre altele, că numai de dragul pionierilor și-a părăsit pentru cîteva minute mașina și că „timpul e nespus de prețios". Ea a prins din zbor ideea pentru o viitoare dezbatere în grupă : „Cum ne folosim timpul ?".

Așa, nu!

În calea „locomotivei" noastre au început să apară și obstacole ! Un bolovan zdravăn, rostogolit drept între șine, ar putea fi denumit : NEPOTRIVIRE ÎNTRE VORBE ȘI FAPTE.

— Stația de radioamplificare din școală a fost auzită o singură dată, pe la începutul anului școlar, apoi a amuțit definitiv. Încă nu s-a format colectivul de pionieri care să sprijine activitatea stației, să culeagă fapte din viața colectivului, să alcătuiască textele necesare, care să prezinte programele, să cînte, să recite.

— Nu s-au ținut *încă* o serie de adunări ale grupelor, din vreme planificate, care se anunțau deosebit de interesante : „Pe drumurile patriei", „Noi construcții în Capitală", „Prin cartierul meu" ș.a.m.d.

— În nici o grupă, în *nici* un detașament, nu s-a organizat nici o zi — din cele 60 care au trecut — de muncă patriotică. „Nici nu prea avem ce face în această privință" — susțin unii, deși au trecut de-atîtea ori de-a lungul coridoarelor lungi, pe lîngă glastrele cu flori pirpirii, care-i privesc triste — fie de prea multă uscăciune, fie înecate în apă. Tovarășa N. Rădulescu, directoare adjunctă, arată că una din problemele principale ale școlii este aceea a asigurării unei bune frecvențe a elevilor la ore. Dar activul pionieresc stă de o parte, deși ar putea folosi „arme" ascuțite pentru combaterea întîrzierilor de la ore și a chiulului !

„AVEM NEVOIE ȘI DE AJUTOR" — susțin alții. Ajutorul însă nu lipsește : îl dau tovarășii instructori, tovarășii profesori, părinții uneori. Numai că unii președinți au ajuns pînă acolo, încît *alții* fac ceea ce ar trebui să facă ei înșiși ! Președintele detașamentului 7 (clasele a IV-a A și B) nu aduce cam de multicel jurnalul său la camera pionierilor. De ce ?

— I l-am dat *lui tăticu* să-mi transcrie însemnările. Dar n-a avut timp... — ne spune el

Ar fi bine

Camera pionierilor e încăpătoare, frumos amenajată. Dar sînt unii pionieri (ca președinta grupei de la clasa a IV-a D, Elena Dumitrescu) care au pășit pragul camerei pionierilor *acum* abia pentru a doua oară în acest an școlar ! Or, tocmai aici e locul unde trebuie să se întîlnească cu regularitate membrii colectivului de conducere al unității, unde să se completeze jurnalele detașamentelor și caietele grupelor, să se consfătuiască colectivele gazetei de perete și stației de radioamplificare, aici se pot organiza schimburi de experiență etc.

Am văzut în vitrina din camera pionierilor cîteva goarne bune, ca noi. Ar fi bine să sune cîțiva gorniști o „deșteptare" răcoroasă, să se trezească toți membrii activului de-a binelea. E timpul ca activitatea să pornească... cu toate pînzele sus !

Virgil CARABA
cercetător științific principal
la Institutul de cercetări pedagogice

Transmitem pe lungimea de undă a vacanței

Cum ? Nu cunoașteți această lungime de undă ? Sau nu vă gîndiți, deocamdată, la vacanță ? Este adevărat că tezele, încheierea trimestrului v-au ocupat tot timpul, dar bănuiesc că vă gîndiți cu bucurie și la vacanță ! Despre unii pionieri nu numai că bănuiesc, dar am aflat din gura lor, din scrisori și telefoanele primite, că în privința vacanței (deși deocamdată este numai pe planul al doilea) se fac planuri serioase.

La SUCEAVA, Moș Gerilă poate sosi chiar în prima zi de vacanță. N-o să-și găsească nepregătite gazdele. Pomul de iarnă își adună încet, încet toate podoabele. La Casa pionierilor — la cercul de desen și la cel al miinilor îndemînatice — prind viață jucăriile, măștile, sînt confecționate costumele pentru carnaval. Cei trei frați: Ciprian, Dan și Tomiță Nedelcu, cum au puțin timp liber, se grăbesc să repete cele mai frumoase cîntece. Am uitat să vă spun că Ciprian cîntă la vioară, Dan — la acordeon, iar Tomiță, care-i numai în clasa a II-a, cîntă minunat din.. gură.

Dar, dacă Moș Gerilă se va duce la Suceava (și l-aș sfătui să nu piardă ocazia), se va distra grozav și la concursul de săniuș, la cel de patinaj. O să-i fie cam greu să se hotărască cu cine să țină, pentru că aici sînt mulți elevi buni la învățătură și la sport. Dar și mai greu îi va fi să se hotărască la care dintre activități să se ducă. Să plece la Cetatea de pe Zamca, să participe la jocul de orientare turistică, ori să rămînă cu cei mici în sală, de unde vor porni în călătorie pe aripile basmului ? Copiii spun că orice ar alege, nu o să-i pară rău. Să-i credem...

ORADEA. Va ninge, sau nu va ninge în vacanță, la Oradea tot va fi... zăpadă. Care-i secretul ? Să vi-l dezvălui eu. Pionierii de aici au pregătit „Carnavalul fulgilor de nea". Fulgi de zăpadă vor fi deci din belșug, iar cei patru gorniști vor putea invita oaspeții carnavalului — pionierii — în sala pavoazată cu mari desene de iarnă, cu lampioane, ghirlande etc. Nu vor lipsi muzica, dansurile, concursurile, costumele cele mai diferite, veselia... Dar spectacolul care va fi cel mai frumos „va fi, desigur, cel închinat republici[illegible]tre dragi, socialiste", ne[illegible] rii din O[illegible] înt[illegible]

SIBIU. Carnaval, pom de iarnă, concursuri sportive, literare, muzicale... Și încă ceva : o tabără turistică la 30 de kilometri de oraș, tabăra de la cabana Santa, unde pionierii se vor duce în două serii, să petreacă cîte o săptămînă de neuitat. De ce de neuitat ? Pentru că se vor organiza acțiuni interesante : copiii vor schia, vor participa la jocuri de orientare turistică, vor face sport, vor citi, se vor odihni. Fotografii amatori vor avea cu ei, pe lîngă echipamentul sportiv, și... (ați ghicit !) aparatele de fotografiat. Brașoveanu Constantin, Apolzan Adriana, Găvozdea Nicolae de-abia așteaptă prilejul să le arate colegilor încă o dată cît de pricepuți sînt ei în arta fotografică.

Dragi prieteni, desigur, și voi v-ați gîndit să organizați unele [illegible] care vi [illegible]pa- te vă veți gîndi de acum înainte și le veți organiza. Sîntem siguri însă, că încă multe, multe acțiuni interesante în afară de acestea, aveți în vedere. Așteptăm să ne scrieți despre ele. În numărul viitor, ne întîlnim din nou pe... lungimea de undă a vacanței.

Elena TOFAN

UN RĂSPUNS STRĂLUCIT

Ne aflăm în clasa a V-a A, la Școala nr. 97 din București. Vocea lui Scarlat, băiatul care vorbește în această clipă, răsună limpede, frazele sale impresionează prin siguranță și claritate. Dă răspunsuri corecte, rotunde — răspunsuri fără cusur.

E drept însă, că nu ne aflăm nici în ora de matematică, nici la istorie și nici la vreo altă oră de clasă. Ne aflăm la o discuție despre situația la învățătură și disciplină, discuție condusă de președinta de grupă, Palaghe Monica. Se vorbește chiar despre situația lui Scarlat, iar Scarlat care, pare-se, cunoaște subiectul foarte bine, dă răspunsuri clare, limpezi, precise. Palaghe Monica pune fel de fel de întrebări. Vorbește ca o profesoară cam severă, care ar fi scos un elev la lecție. Iar Scarlat răspunde rînd pe rînd la întrebări, răspunde cu voce sigură. Precis, concret, fără să bîjbîie prin generalități. S-ar putea spune că dă răspunsuri strălucite

— Scarlat, ia să-mi vorbești dumneata despre atenția dumitale în clasă — spune cu o severă și rece politețe Palaghe Monica.

Scarlat se gîndește puțin — o fracțiune de secundă, doar mai mult de formă, căci subiectul îl cunoaște prea bine.

— Azi, de exemplu, de cum a sunat de intrare, — explică Scarlat — am început să joc leapșa prin clasă, cu Mititelu.

(Aici, expunerea lui Scarlat e întreruptă o clipă prin ridicarea în picioare a unei fete ce pare, altfel, ordonată și cuminte — Mititelu).

— Așa... — aprobă Monica Palaghe, de parcă Scarlat ar fi expus pînă aici, destul de frumos cauzele războaielor punice.

— Am mai jucat și în alte zile leapșa prin clasă, continuă Scarlat.

— Vă amintiți că am discutat și acum un an problema acestui joc, leapșa... — reamintește Palaghe Monica întregii clase, ca si cînd s-ar fi recapitulat materia. Scarlat, ia să-mi spui chiar dumneata... Ce trebuie să facă un elev cînd intră în clasă ?

— Un elev atunci cînd intră în clasă — răspunde îndată, cu glas sigur, Scarlat — trebuie întîi și întîi să-și așeze în ordine ghiozdanul, să se uite în orar și să-și pregătească îndată cartea și caietul pentru ora respectivă, precum și caietul de notițe. Apoi, în timpul care i-a mai rămas, să-și repete și lecția...

Nimeni nu ar putea afirma că răspunsul lui Scarlat nu e bun, că nu e un răspuns complet și frumos.

— Și tu cum faci ? întrebă Palaghe Monica.

— Eu joc leapșa ! răspunde, cu precizie, Scarlat.

Cunoaște răspunsul și la această întrebare.

În continuare, trece la subiectul propriu-zis, despre care avea de vorbit, la întrebarea propriu-zisă.

— Și în ore obișnuiesc să mă joc, fiind neatent la explicație... Obișnuiesc să joc diferite jocuri, mai des se întîmplă să mă joc cu ascuțitoarea.

— Vorbește-ne despre ascuțitoarea ta — cere Monica Palaghe.

— Ascuțitoarea mea are o învelitoare în formă de peștișor. Eu obișnuiesc să mă joc și cu diferite alte obiecte, ca de exemplu săgeți, dintre care unele mi-au fost și confiscate.

— Ce fel de săgeți ?

— Săgeți făcute din trestii.

Desigur, nu oricine poate răspunde atît de bine cum știe să răspundă Scarlat. Poate doar Prună Victor care, trebuie să recunoaștem, răspunde și el admirabil atunci cînd e vorba să-și arate greșelile și să le expună în ordine.

— Astăzi, după ce a sunat, umblam prin clasă... În timpul orelor mă joc, vorbesc...

Prună face o pauză, încercînd să se concentreze mai bine asupra întrebării :

— Deranjez colegii... adăugă, după o clipă de gîndire.

Iarăși pauză. Prună se concentrează și mai mult, se vede că are toată bunăvoința, că se străduiește să răspundă cît mai bine.

— ...produc freamăt în clasă !... își amintește, în sfîrșit triumfător.

Răspunsul e perfect, Prună își reia locul în bancă, mulțumit de el însuși.

Puse pe hîrtie, transcrise întocmai, răspunsurile clare, limpezi, liniștite ale acestor copii, privitoare la propria lor purtare — par de necrezut. Și totuși, le-am transcris cuvînt cu cuvînt, fără a adăuga măcar o literă. Nu e prima oară cînd vedem elevi, a căror situație școlară e dezastruoasă, vorbind cu asemenea calm, cu astfel de liniște obiectivă, desăvîrșită, despre purtarea lor, încît ajung a face expuneri de-a dreptul strălucite pe această temă — și asta oricînd, la orice oră din zi li s-ar cere.

Nu putem să nu recunoaștem virtuozitatea la care au ajuns Scarlat Ion ori Prună Victor, în această materie. Totuși, nu e suficient. Ar fi bine să-i vedem răspunzînd tot astfel și la matematică, istorie, română ori chimie...

Sonia LARIAN

SĂ INVEȚI pronunția corect[ă] ... un lucru ușor. De aceea, cu ... ațintiți la tovarășa profesoar[ă] ... două colege repetă silab[ă cu] silabă cuvintele noi.

Foto : Gr. PREPE[...]

Istoria la fața locului

Pentru unii „Istoria" era o carte groasă, cu multe lecții în care se vorbea despre vremuri îndepărtate, despre bătălii și avea multe, multe date. Anul nașterii, anul urcării pe tron, anul războiului, anul... Deși nu era o materie grea, Burlacu Constantin și Ciobanu Cătălina erau mai puțin atrași s-o cunoască.

— Vom face o vizită neobișnuită ! le-a spus într-o zi învățătoarea. Mergem să vedem... istoria la fața locului.

— Dar ce, istoria se poate vedea ? s-au întrebat copiii.

— Desigur !

Și au pornit. Nu departe de școală (Școala generală nr. 5 din Suceava) s-au oprit.

— Acestea sînt ruinele cetății lui Ștefan cel Mare, le-a arătat învățătoarea.

Copiii au privit zidurile groase și înalte, ziduri de apărare, au străbătut „încăperile" curții interioare, s-au mirat de rezistența construcției, de iscusința meșterilor care au lucrat. Apoi au pornit mai departe. Au trecut pe lîngă Combinatul de prelucrare a lemnului și iar s-au oprit.

— Aceasta este o cetate ridicată în zilele noastre, le-a explicat din nou învățătoarea. Eroii care au ridicat-o, care lucrează aici, sînt chiar părinții și frații voștri.

Combinatul, grupul școlar profesional din apropiere, blocurile de locuințe, străluceau în bătaia razelor de soare.

— Așa... istoria devine mai frumoasă, a glumit pioniera Mațuc Livia.

La Muzeul regional, copiii din clasele a IV-a A și B s-au întors din nou în urmă cu sute și mii de ani. Lamele și așchiile din piatră, vîrfurile de săgeată din cremene, obiectele din ceramică, uneltele din bronz și fier i-au purtat pe Constantin și Cătălina prin „toată cartea".

Vizita a continuat și într-o duminică. De data aceasta călătoria a fost mai îndepărtată. S-au urcat în două autobuze și au pornit întîi la Botoșani. Aici au făcut turul orașului, au văzut Uzinele textile Moldova, Fabrica de confecții, teatrul, parcul și străzile frumosului oraș. Și cum să mergi la Botoșani fără să vezi Ipoteștii, Casa muzeu Mihail Eminescu ? Au fost și la Bucecea, la vestita fabrică de zahăr.

În urma acestor vizite, atît lui Constantin cît și Cătălinei, Istoria nu li s-a mai părut o carte groasă, cu multe date greu de reținut. Istoria e viața poporului de ieri și de astăzi. Și ei se străduiesc s-o cunoască și s-o învețe.

Geta COSTIN

30 DE EROI (IX)

DĂNUȚ LA PATINAJ

Versuri : M. LASTUN

Desene : G. BUR[...]

„Lecțiile-s gata toate
Și-acum repede, că-n fine
Am o oră jumătate
De ghețuș. Și-i tare bine !".

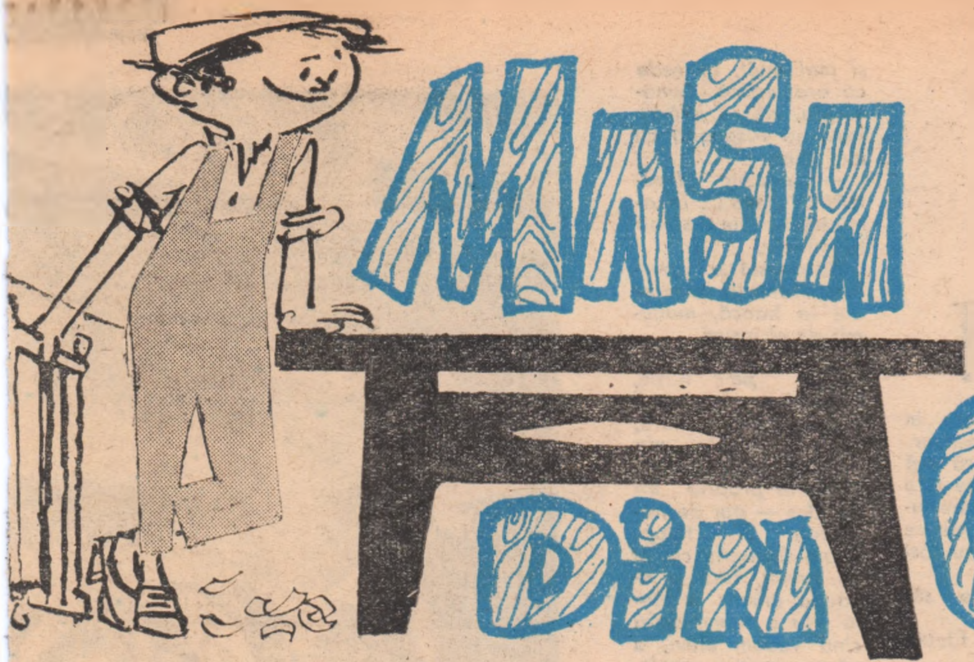
Dar Dănuț are o soră
Cu chef strașnic să se joace
Și vreo jumătate oră
N-a fost chip să-l lase-n pace.

Însă-aici la patinoar —
Năpîrstocul de Ilie :
„Să-l învăț, că-i mic și doar
Are-n frunte trei cucuie".

„În sfîrșit, acum, Ilie,
Merge singur pe patine...
Și mi-au mai rămas și mie
Cinci minute. Tot e bine".

Masa din casă

ntru Constantin Mierlă ziua aceea
ınie, cînd a primit certificatul de
.vire, a rămas o zi de neuitat. Își
ıtește și acum, cu emoție, de cu-
:le profesorului maistru care-l în-
ıase trei ani de-a rîndul în tainele
riei :
Tu, Mierlă, ai să fii un muncitor
Numai să ții minte un lucru : să
ți mereu. Nu te mulțumi niciodată
uțin.
ît profesorului maistru, cît și ce-
lți care au vizitat atunci expoziția
iesele executate de absolvenții de
ofesională, le plăcuseră mult cele
lucrări ale lui : o masă mare de
sprezece persoane, cu picioare
os arcuite, și o bibliotecă. Lucrase
la ele, cu migală, și se vedea bine
-a străduit să pună în ele toată
perea, strînsă de-a lungul celor
ıni cît a fost elev, și dorința de a
n lucru bun, trainic. Comisia i-a
ıota 10.
ı ziua aceea s-a despărțit de co-
de școală, de profesori. N-a uitat
nici o clipă sfatul pe care l-a pri-
ıtunci, ca de la un părinte, de la
ru.
sa... Masa aceea o mai păstrează
um. Mama o ține în camera cea
, ca pe un obiect de preț. Întotdea-
ıi s-o găsești îmbrăcată cu o față
și cu o vază de flori pe ea. E prima
lucrată de fiul ei. Dar de atunci,
nd Costică a adus în casă prima
lucrată de el au trecut cîțiva ani.
ulte case ai să găsești acum gar-
i de mobilă nouă cu luciul de
dă, pe care gospodinele le-au așe-
u gust, le-au înfrumusețat cu hor-
e. La multe, foarte multe dintre
lucrat și Constantin Mierlă.
sus, din „ciuperca" maistrului (o
ră ridicată pe piloni de beton) poți
a foarte bine tot ce se întîmplă
în cel mai îndepărtat colț al ha-
De la circularul cu dinți de oțel,
spintecă lemnul pentru mobilă
aici în stare aproape brută și de la
ı care fixează furnirul pe mobilă,

pînă la mașina de lustruit care îndepărtează ultimele firicele de praf de pe piesele elegante (biblioteci, mese, bufete etc.) gata să mobileze cel mai frumos apartament. (Aici, în fabrică, toate operațiile sînt mecanizate).

De undeva răzbate un parfum proaspăt de rășină.

— E de la mașina lui Mierlă, cea care toarnă lacul.

— Dacă v-ați uitat atent la panoul evidențiaților, l-ați văzut precis și pe el acolo — lămurește Victor Stănculescu, secretarul comitetului U.T.C. pe combinat.

— Băiat inimos, nu glumă! — intervine maistrul Ignat Mureșan. Cînd își pune în gînd ceva, nu se lasă pînă nu-și vede visul cu ochii. Acum e într-a X-a la liceul seral, aici în Pitești. Vrea să devină inginer.

— Anul trecut comuniștii l-au primit în rîndurile lor.

— Să-l vedeți cum lucrează... Numai lucru bun, calitatea întîia. Niciodată n-a primit înapoi nici măcar o placă de raft.

★

De cînd e aici în fabrică Costică a avut parte de multe bucurii.

— Una a fost acum, nu de mult — spune el. De altfel a fost o bucurie pentru noi toți. Din sala de expediție a plecat în țară garnitura de sufragerie „Bilea" cu numărul 15 000. Asta înseamnă că în cincisprezece mii de case, familiile își împărtășesc seara bucuriile zilei în jurul acelorași mese lucrate de noi, că pe tot atîtea măsuțe stau așezate televizoarele și tot în 15 000 de biblioteci și-au găsit locul cuvenit cărțile...

E într-adevăr un prilej de bucurie.

★

...Inimos, harnic, perseverent. Așa se spune despre comunistul Constantin Mierlă de la Fabrica de mobilă a Combinatului de Industrializare a lemnului din Pitești.

Se vede că băiatul n-a uitat nici o clipă sfatul primit în acea zi de iunie de la un comunist mai vîrstnic.

Ecaterina ROȘCA

Datorită muncii entuziaste, a folosirii agrotehnicii înaintate, cooperatorii din Ianca — Făurei au obținut rezultate frumoase, atît în cultura cerealieră cît și în celelalte ramuri. Numai din sectorul zootehnic și avicol, au obținut anul acesta un venit de aproape 5 000 000 lei.

Fotografia înfățișează un aspect de la moderna stație de incubatoare.

Foto : Gr. PREPELIȚA

De jos, din Sinaia, vîrfurile munților încep să se desluşească tîrziu, abia spre amiază, cînd dantelăria alb-cenușie a norilor începe să se risipească. Atunci abia munții se văd în toată splendoarea, acoperiți de straiul lor gros de zăpadă.

Spre Vîrful cu Dor și Furnica au poposit constructorii. Schiorii și excursioniștii îi întîlnesc în fiecare zi la lucru. Pădurea s-a transformat în șantier. Din loc în loc se toarnă betoane. Printre brazi, au și fost plantați stîlpii grei, metalici, iar pe versantul Furnica a și fost montată o pasarelă.

Echipa de montori condusă de Nicolae Dumitrescu, (care a lucrat și la telefericul de la cota 1 400) pregătește iubitorilor de schi o surpriză. Pînă la începutul vacanței de iarnă va fi terminată construcția unui schilift, care va duce schiorii pînă sus, aproape de pîrtii.

LA ZI LA ZI

Tradiționalul pom de iarnă tinde să devină un veritabil fiu al secolului nostru. Specialiștii de la fabrica „Flamura Roșie" din Sibiu l-au realizat din masă plastică.

Numai o privire foarte atentă poate deosebi brazii artificiali de cei coborîți de pe crestele munților. Pînă și mirosul lor specific a fost obținut în laborator. În plus, brazii de Sibiu au și avantajul că se păstrează „cu cetina tot verde".

Organele de specialitate au apreciat această nouă realizare : pentru sărbătorile de iarnă s-au pregătit deja 10 000 de brazi din masă plastică care, alături de cei crescuți în munți, vor completa ambianța sărbătorească din pragul Noului An.

Orașul meu

șind pe aleile cu flori ca-
ı lunile călduroase, se în-
de la gară pînă în centru
.ecurîndu-te apoi printre
blocuri, Vasluiul de a-
două decenii îți apare ca
:s urît.
m coborai din tren, te în-
.na la prima vedere un
maidan neîngrijit, plin de
ii, cu care cu boi și cîr-
de gîște ieșite la plimbare
radă. Mergînd mai depar-
re centru — ca o antenă
resfiră sîrmele în toate
tele cardinale — întîlneai
care colț o crîșmă (în to-
este 90). Apoi... „înșiră-te
ărite" : tarabe, dughene
ıbre cu mărfuri atîrnate
oloane, în stradă, ateliere
în care roboteau ucenicii
imineață pînă noaptea,
ırii și cafenele în care o
leneșă de samsari și că-
ri jucau cît era ziua de

mare cărți și table. Orașul avea pe atunci un aspect de talcioc oriental.

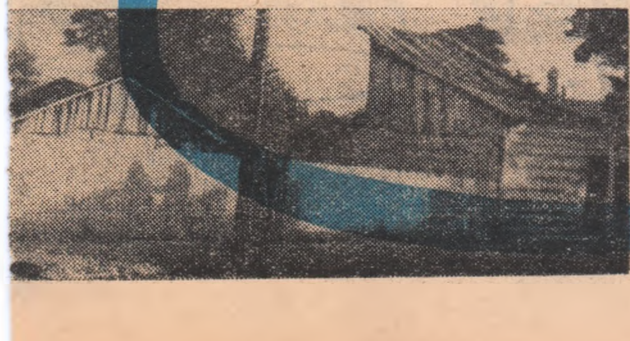
Coborînd acum din tren în noua gară și trecînd dincolo de sala de ieșire, pe locul fostului maidan vezi o grădină de toată frumusețea. În locul trăsurilor trase de mîrțoage încinse în hamuri de frînghie, te așteaptă autobuze moderne, care te duc la deal în cîteva minute, pe firul argintiu al șoselei asfaltate. Străzile strălucesc de curățenie, iar în locul felinarelor de altădată, clipesc în amurg becurile de neon.

După ce ai trecut noul pod din beton arcuit peste rîul Bîrlad, întîlnești, pe dreapta, noul cinematograf și Casa pionierilor. Apoi, pe stînga, frumoasele blocuri care s-au ridicat în ultimul timp, numeroase magazine, moderne, cu vitrinele încărcate de mărfuri, clădirea nouă a Liceului nr. 1, biblioteca raională cu zeci de mii de volume și multe, multe blocuri noi, cu apartamente confortabile.

Nu pot să închei aceste rînduri fără să arăt un lucru esențial : asemenea celorlalte orașe date uitării în trecut, Vasluiul a devenit un oraș industrial. Există cunoscutul combinat pentru prelucrarea lemnului și se află în plină construcție o fabrică de confecții și alta de mobilă.

Bineînțeles, n-au fost uitați nici cei mici. În parcul „Filimon Sîrbu" s-a amenajat un orășel cu jocuri distractive în care copiii îl vor găsi aici, într-o dimineață de decembrie, cu sacul plin de daruri, pe mult așteptatul Moș Gerilă !

Fotografiile : *În stînga, un aspect din Vasluiul vechi ; în dreapta — azi pe una din străzile orașului înfrumusețat.*

Fotoreportaj de M. VASLUIANU

N. TONITZA — 13 decembrie 1918: E linişte în toată ţara.

13 DECEMBRIE

Zile de-nceput de iarnă...
În decembrie, treisprezece.
Vîntul trece pe sub haină,
Trece cu tăişul rece.

Dîrji, cu frunţile-ncruntate,
Muncitorii cer dreptate.

Stau jandarmii-n aşteptare,
Dar ei merg, merg în convoi.
Îşi lăsase fiecare
Casa plină de nevoi.

Şi pîndind, întunecoasă,
Moartea bate, bate-n coasă.

Domnii clămpănind din gură —
Precum lupii cînd atacă —
I-au întîmpinat cu ură
Şi cu plumbi în piept — să tacă.

Frigu-ncet pătrunde-n oase.
În decembrie, treisprezece,
Doliul în multe case
Şi-a trecut tăişul rece...

Lingă lespede de piatră
Unde-adaugă şi suie
Temelii de nouă vatră,
Amintirea lor e vie.

M. CALIN

Băiatul n-avea mai mult de şaisprezece ani. Îl chema Valerică. Valerică Buruiană. Dar cînd venise întîia oară în atelier şi zărise lumea accea-ntreagă de maşini, menghine, pile... oftase lung şi, cu ochii lucind de o bucurie numai de el ştiută, spusese :

— He-hei, aci e de mine ! O lună-două... şi p-ormă să-mi daţi un ciocan şi trei piuliţe şi vă fac o maşină !

Ceilalţi ucenici au rîs. A rîs şi meşterul, patronul atelierului. Meşterul a rîs mînzeşte apoi s-a răstit :

— Nici n-ai venit bine şi gata, o faci pe inventatorul, ai ?! Ia pune mîna pe mătură, mă, „treipiuliţe", şi vezi de fă podeaua lună !

De atunci nu i-a mai zis nimeni altfel decît Treipiuliţe.

Şi băiatul nu se supăra. Se obişnuise cu porecla atît de mult, că şi din somn s-ar fi sculat de-l chemai.

Acum, Treipiuliţe mergea ferit pe Buzeşti. În buzunarul pantalonilor, ascuns

TREIPIULIŢE

Desen : Fuiu MANU

de pulpana hainei, avea un pacheţel pe care, din cînd în cînd, îl pipăia prin stofa aspră, ţărănească şi se asigura încă o dată că e acolo.

Trecu Piaţa Victoriei şi la Şosea, în dreptul Muzeului Antipa, din umbra unui tei bătrîn se desprinse o fată.

— Sînteţi fratele lui Marcu ? îl opri fata.

— Doar n-oi fi nepotul lui Machedon!... răspunse rîzînd Treipiuliţe.

Fata rîse şi ea. Frazele acestea, lipsite de noimă, reprezentau parola. Se recunoscuseră şi acum, fiecare se bucura că totul e în ordine. O porniră înainte, pe Kisseleff. Mergeau în tăcere. Apoi fata spuse :

— Chiar ai un frate... Marcu ?

Băiatul o privi pe furiş. Abia într-un tîrziu răspunse :

— Da' de unde ! Am un frate, da-i zice Ghiţă. Ghiţă de la Gheorghiţă.

— Dar cum te cheamă, totuşi ? Ştii — numele mic. Nu ţin să-ţi ştiu numele de familie...

Băiatul tăcu o vreme. Ajunseseră pe la Bufet. Aici trebuiau s-o ia la stînga, pe arhitect Mincu, şi de-acolo, prin Filantropia...

— Zi-mi Treipiuliţe, că aşa mi se spune.

Vorbise serios.

Fata izbucni în rîs.

— Cum ? Treipiuliţe ? !

— Aşa cum ai auzit.

— Ai un nume caraghios, chicoti fata. Înţeleg, să te cheme...

— Înţelege ce vrei şi... zi-mi aşa ! o repezi puţin băiatul. Şi se gîndi : „Ce idee a avut şi tovarăşul Toader ! Să mă trimită la lipit manifeste cu o fată !"

Fata nu mai rîse. Dar prin dreptul Depozitului Sanitar se uită la ceas şi spuse:

— E-aproape 9. Să ne grăbim. Mie-mi spune... Maria. Ai înţeles ?

Treipiuliţe surîse :

— Era şi greu de înţeles. Maria şi gata !

Mai merseră puţin. La cinematograful „Unirea" lumea ieşea de la film. Cîţiva militiari nemţi în uniforme de aviatori trecură pe lîngă ei şi fata observă, ironică :

— Domnii fascişti nu mai au feţele zîmbitoare.

— Simt şi ei... sfîrşitul — spuse Treipiuliţe.

În dreptul străzii Hagi Ghiţă, Treipiuliţe spuse :

— Gata, de-aci începem !

Scoase din buzunar un petec de hîrtie mic cît jumătate palmă. Maria unse stîlpul cu lipici şi Treipiuliţe aplică manifestul. Apoi merseră mai departe : alt stîlp, alt manifest... Cînd terminară cu Hagi Ghiţă o apucară pe Carol Knape.

— Sînt afişele pe care mi le-a arătat tovarăşul Toader ? — întrebă Maria.

— Da, cele cu apelul U.T.C.-ului către tineri, să nu se înroleze în armata lui Antonescu...

Vorbeau pe şoptite, se mai opreau din cînd în cînd şi manifestele rămîneau tot mai mult în urma lor. Ochii lui Treipiuliţe erau însă în patru şi chiar se mira că nu dăduseră pînă acum peste nici un gardian.

Mai aveau puţin şi terminau şi Carol Knape. Se opriseră tocmai lîngă un stîlp, cînd, din josul străzii, dinspre parcul Regina Maria, se auzi bocănitul unor oameni care se apropiau în fugă.

— Auzi, Maria ? spuse băiatul.

— Da. Ce-o fi ?

— Eu zic să lungim... pasul.

O luară la fugă. Dar din spate se auzi fluierul unui poliţai şi imediat, din Filc tropiei, îi răspunse altul.

— Aruncă lipiciul într-o curte ! — sp se Treipiuliţe repezit. Şi şterge-te bine o batistă pe dege...

Ultimele vorbe fură acoperite de s maţia poliţailor. Apoi se auzi pocni închizătorul unei arme.

— Intră repede-ntr-o curte. Ascunr te ! Ia şi manifestele... Eu o să-i atr după mine... — şi Treipiuliţe îi făcu v în curtea unei căsuţe mici, cu streaşi atingînd aproape trotuarul.

În clipa următoare gloanţele începu să ţiuie în lungul străzii, iar dinspre lantropia o lanternă puternică îl pri în fascicolul ei de lumină. Treipiuliţe să se tragă în umbra unui copac, da nouă rafală îl frînse de mijloc. Căzu tîi într-un genunchi, apoi în celălalt şi cele din urmă se lungi pe asfaltul un şi întunecat.

Poliţaii se apropiară. O lanternă coli întunericul şi-l descoperi pe băiat cînd, cu faţa în jos, într-o baltă de sîn Un gardian se aplecă deasupră-i. Asc o clipă, apoi dădu verdictul :

— A murit.

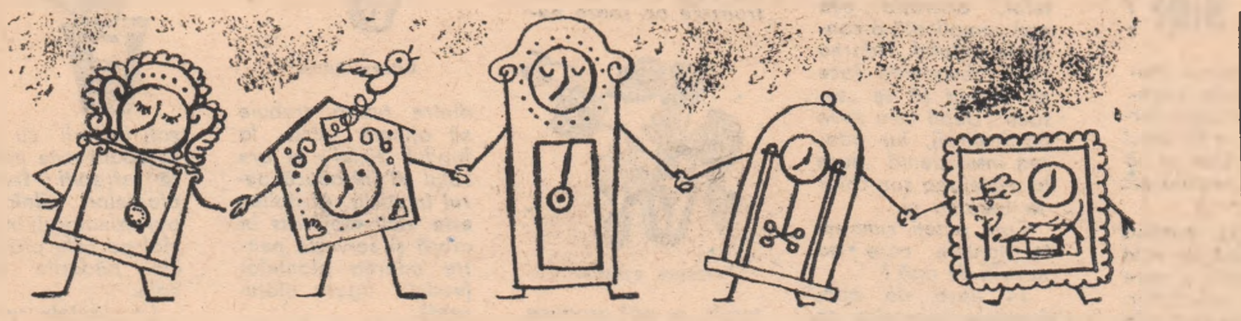
Cînd îl ridicară şi-l aruncară în car nul rechiziţionat în pripă, Maria ieşi ea din căsuţa aceea cu stuful acop şului atingînd strada. Din ochi îi p rau lacrimi şi bătrînul în cămaşă noapte, cu haina veche de ceferist o nată pe umeri, o întrebă :

— Barem îi ştii numele ?

— Da, — suspină fata — Treipiuli

Ştefan ZAIDE

COLŢUL CURIOŞILOR

CEASORNICE CELEBRE

S-au adunat parcă la sfat ca nişte bătrîni înţelepţi, în sala înaltă, cufundată în linişte. Fiecare, măsurînd timpul sau ascultînd povestea celuilalt...

O să fac oficiul de gazdă şi am să înlesnesc cuvenita prezentare. Bunăoară, ceasornicul de lîngă uşă. A aparţinut regelui francez Ludovic al XIV-lea. Acesta a fost un adversar neînduplecat al lui Constantin Brîncoveanu şi aliat al turcilor, pe lîngă care a stăruit să fie executat domnitorul muntean. Ceasornicul, care merge cu precizie, reprezintă şi o lucrare de artă, fiind făcut de mînă şi ornamentat cu cincizeci şi două de piese din bronz.

Următorul, tot o pendulă, funcţionează cu... apă. Cum ? Are un rezervor de alamă, din care şuvoiul de apă cade, printr-o ţeavă subţire, în nişte cupe fixate pe un lanţ, angrenînd mecanismul. Ca o mică hidrocentrală... Este un ceas londonez, datînd din anul 1654.

Acum să privim ceasul-tablou înfăţişînd o cetate medievală, în care distingem cîţiva fierari potcovind calul (de fapt, prin mişcările lor, marcînd secundele) şi să ne oprim mai îndelung la cadranul solar cu explozie. Este foarte interesant. Are un disc din marmură, gradat. Principiul de funcţionare l-aţi aflat cu altă ocazie. Orele sînt arătate de umbra pe care astrul o lasă în spatele unui ax metalic. Acesta, pe care-l vedem, are ceva deosebit : un tun mic de tot, să-l acoperi cu palma. Se aşeza în el o „bombă" cît un grăunte. Cînd soarele ardea mai tare, explozibilul se aprindea făcînd explozie, anunţînd prînzul.

Atrag atenţia ceasurile franţuzeşti cu ornamentaţii din pietre preţioase, unul ceh montat pe porţelan de Boemia, altul chinezesc — fixat pe o farfurie de porţelan, cu desen artistic în culori, de o mare fineţe.

Acum, o altă categorie. Cele lucrate de meşteri de la noi sau aparţinînd unor personalităţi din România, oameni de artă şi cultură. Iată, ceasul-pendulă executat de meşteri braşoveni în secolul al XVIII-lea, instalat într-o cupolă de cristal. Are un mecanism care permite ca, la o anumită oră, să execute patru melodii vesele.

Se disting apoi, un frumos ceas în stil brîncovenesc, ceasornicul domnitorului Cuza, care indică zilele, săptămînile, lunile precum şi anii bisecţi; cel al lui Kogălniceanu — un ceas de călătorie — pe a cărui cheie de întoarcere se vede fotografia... familiei sale.

Ar mai fi multe lucruri de spus despre... *Expoziţia de ceasuri* (unica din ţară şi printre cele cîteva din Europa) de la *Palatul culturii* din *Ploieşti*. Am să mai amintesc totuşi de un ceas, de asemenea foarte interesant, care a aparţinut pictorului Theodor Aman. E o pendulă cu o uşiţă în faţă. La fiecare oră, uşiţa se deschide şi dinăuntru apare un ciobănaş care... cîntă din fluier !

Cînd veţi trece prin Ploieşti, nu uitaţi să vizitaţi şi această expoziţie.

Al. Dinu IFRIM

O IMAGI
DEMASCATOA

Cei doi copii din fotografie numără printre puţinii supra ţuitori dintr-un sat sud-vietna asupra căruia agresorii ameri au aruncat 400 tone de bon Satul a fost ras de pe faţa mîntului. Părinţii celor doi sînt morţi, casa, distrusă, iar b tul cel mic grav rănit la

ȘTIINȚA ȘI TEHNICA

Din istoricul descoperirii și folosirii electricității (II)

DE LA BUTELIA DE LEYDA LA PILA ELECTRICĂ A LUI VOLTA

Cunoștințele oamenilor despre electricitate creșteau necontenit. O dată cu acestea s-a ivit și necesitatea folosirii unui mijloc de măsurare a electricității. Așa a fost realizat **electroscopul** — un aparat destul de simplu compus din două foițe metalice care se electrizau sub influența unui corp cu electricitate. Principiul de funcționare era tot atît de simplu. Cele două foițe electrizate se îndepărtau una de cealaltă cu atît mai mult cu cît corpul apropiat de electroscop conținea mai multă electricitate. Cantitatea de electricitate era măsurată apoi prin distanța care exista între cele două foițe.

Coulomb, un învățat francez, s-a ocupat de acțiunile dintre corpurile electrizate arătînd că între acestea se nasc forțe. El a stabilit legea forțelor care se produc între două corpuri încărcate cu electricitate. Două corpuri încărcate cu electricitate se atrag — în cazul în care un corp este încărcat cu electricitate pozitivă, iar celălalt cu electricitate negativă — sau se resping — dacă amîndouă corpurile sînt încărcate cu electricitate de același fel, cu atît mai mult cu cît sînt mai mari cantitățile de energie electrică cu care sînt încărcate cele două corpuri și cu atît mai puțin cu cît distanța dintre corpuri este mai mare. În cinstea marelui savant s-a dat numele de **Coulomb** unității de măsură a sarcinii electrice. A început epoca marilor descoperiri în domeniul electricității. Pînă la începutul secolului al XIX-lea nu se descoperise un mijloc pentru obținerea curentului electric de lungă durată. În anul 1780, **Luigi Galvani**, profesor de anatomie din Bologna (Italia), făcînd experiențe pe broaște, a observat că dacă atingea cu un cuțit nervii unei broaște disecate, în timp ce se producea o scînteie electrică cu ajutorul unei mașini electrice, picioarele broaștei se scuturau puternic. Explicația dată de Galvani era aceea că prin broască s-a produs o descărcare electrică la fel ca aceea a unei butelii de Leyda, și că electricitatea provenea din nervii și mușchii broaștei. **Alessandro Volta**, profesor de fizică la Universitatea din Padua (Italia), repetînd experiențele lui Galvani, a arătat că sursa electrică nu era provenită din corpul broaștei, ci din contactul a două metale diferite în prezența unui lichid. În anul 1800, Volta a construit prima pilă electrică din lume. Ea constă din cîteva discuri de cupru, zinc și hîrtie umezită, așezate unul deasupra celuilalt. Atingînd cu ambele mîini discurile se simțea o scuturătură puternică. Spre deosebire de butelia de Leyda, efectul dura atît timp cît se menținea contactul mîinilor cu discurile. Pila lui Volta dădea o scurgere **continuă** de electricitate. Ea a constituit **primul generator electric.** Mult timp pila lui Volta a fost singura sursă de curent electric. Ea avea însă multe neajunsuri, deoarece lichidul se usca ușor și nu mai producea curent. Tot Volta a fost cel care a perfecționat-o, construind pile din lame de cupru și zinc cufundate fiecare în cîte un vas umplut cu acid sulfuric. (Lamele de metal prin care iese și intră curentul electric au fost numite **electrozi**). Totuși și acestea prezentau inconvenientul că după un timp curentul înceta din cauza fenomenului de polarizare (pe electrozi se depuneau substanțe chimice rezultate din reacția chimică, substanțe care împiedicau trecerea curentului electric). După numeroase încercări, pentru înlăturarea acestui neajuns, s-a reușit realizarea unor pile perfecționate, cum este **pila Leclanché** care se întrebuințează la sonerii, pila **Daniell** și multe altele, care sînt construite din cîte două metale diferite cufundate fiecare în cîte o soluție diferită și separate printr-un corp poros. Nici astăzi, cînd există mașini electrice de mare putere, pila lui Volta nu a fost părăsită. Prin folosirea unor pile de construcție specială, s-au obținut experimental surse puternice și ieftine de curent electric. Dar experiențele pentru perfecționarea lor continuă și astăzi.

A. NEAGU

Cum e iarna? Bine?

ne întrebăm adesea. Dar care-i răspunsul? În primul rînd, este necesar să folosiți din plin anotimpul iernii, ieșind zilnic cîte 2—3 ore în aerul proaspăt și rece de afară. Dar ca să nu vă îmbolnăviți, vă reamintesc cîteva reguli de igienă.

Apărați-vă corpul de frig, purtînd o îmbrăcăminte care să țină de cald fără să vă facă să transpirați și care să vă permită libertatea mișcărilor. Multe îmbolnăviri se pot preveni prin menținerea corectă a căldurii corpului și în special a picioarelor. Acesta e motivul pentru care se recomandă să intrați în casă, dacă, după un oarecare timp v-au înghețat picioarele și să schimbați imediat încălțămintea udă cu alta uscată, chiar înainte de a simți frigul dacă v-a ajuns apa sau zăpada la ciorapi.

În tot timpul șederii afară este obligatoriu să faceți mișcări. Astfel, plimbați-vă, bateți-vă cu zăpadă, dați-vă cu săniuța sau practicați un sport de iarnă (patinajul, schiul).

Cînd ieșiți din casă, respirați numai pe nas, deoarece aerul trebuie neapărat încălzit și filtrat de impurități înainte de a ajunge la celelalte căi respiratorii și plămîni. Filtrarea și încălzirea aerului pe care îl respirăm o face numai mucoasa care căptușește nasul pe dinăuntru. Așa se explică de ce nu e bine să respirăm pe gură, de ce copiii care țin mereu gura deschisă fac mai des amigdalită, laringită, bronșită. Dacă respirația nazală vă este împiedicată de guturai, stați o zi sau două în casă pînă vă trece.

Nu uitați, rezistați mai bine la frigul iernii dacă faceți în fiecare dimineață baie de aer, gimnastică și fricțiuni cu apă rece.

Dr. Viorica VASILIU

Impodobiți-vă școala cu flori (II)

INGRIJIREA PLANTELOR DECORATIVE

În afară de lumină, așa cum cunoașteți, plantele au nevoie și de aer curat, altfel se îmbolnăvesc.

Cînd aerisiți școala sau locuința, și aceasta mai ales iarna, trebuie să duceți plantele cît mai departe de geam, pentru a nu răci. Chiar primăvara, de timpuriu, nu puteți lăsa dintr-o dată plantele la fereastra deschisă. Trebuie să le deprindeți treptat cu soarele și cu aerul proaspăt.

În îngrijirea plantelor, operația cea mai complicată o constituie udatul. Udarea prea abundentă face ca planta să se „sufoce", după cum spun horticultorii, iar udarea insuficientă duce la veștejirea sau chiar la uscarea ei.

Cum puteți cunoaște plantele care au nevoie de apă?

În lipsă de apă, frunzele plantelor se lasă în jos, se veștejesc, iar pămîntul din ghiveci se usucă.

Important de reținut este faptul că plantele trebuie udate cu apă călduță de cel puțin două grade peste temperatura camerei sau cu apă care a stat o noapte întreagă în cameră.

Udarea plantelor trebuie executată ușor, cu o vînă subțire de apă, fără să se facă găuri în pămînt și fără să se ude frunzele. Cînd se udă frunzele pe soare puternic, se pot produce arsuri pe ele din cauză că fiecare picătură de apă concentrează razele soarelui întocmai ca o lupă.

Udare greșită

Dacă nu aveți stropitoare, puteți folosi pentru udat o sticlă în gîtul căreia introduceți un dop cu două tuburi sticloase. Unul dintre tuburi trebuie să ajungă pînă la fundul sticlei; el are rolul să introducă aerul în sticlă. Al doilea este mult mai tras în afară și servește pentru udarea plantelor (vedeți figura alăturată).

Udare bună.

Sticlă pentru udat plantele.

Iarna, în școlile sau locuințele cu încălzire centrală, aerul este uscat și din acest motiv plantele se dezvoltă greu. De aceea este bine să se umezească și aerul înconjurător. Pentru aceasta, între ghivecele cu plante trebuie să așezați farfurii cu apă. Totodată este necesar să stropiți frunzele plantelor zilnic, cu pulverizatorul, în special pe cele provenite din pădurile tropicale.

La plantele cu perișori pe frunze nu este admisă stropirea frunzelor deoarece perișorii rețin apa și frunzele pot putrezi.

Cînd frunzele plantelor sînt acoperite de praf ele nu cresc bine. De aceea frunzele plantelor trebuie spălate cu apă călduță și cu săpun folosind o cîrpă moale. Să aveți grijă ca spuma săpunului să nu cadă pe pămîntul din ghiveci pentru că rădăcinile plantelor nu suportă săpunul.

Ing. Ion ROVENȚA
Palatul pionierilor
București

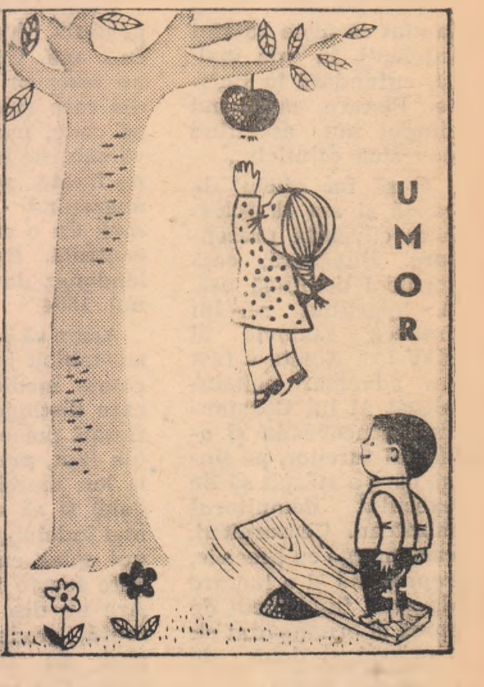

Podoabe pentru pomul de iarnă

Dintr-un ou al cărui conținut îl scoateți cu atenție în așa fel încît coaja să rămînă intactă, cu ajutorul a două orificii executate de cele două părți ale oului, puteți confecționa diferite figuri (clovni, capete de păpuși, țăndărică, pinochio). Coiful se face din hîrtie colorată pe care pictăm sau aplicăm confeti de altă culoare. Gulerul îl executăm tot din hîrtie colorată pe care îl lipim de partea opusă a coifului. Pe guler lipiți o fîșie de vată îngustă. Din cutii de chibrituri puteți face căsuțe îmbrăcate în staniol și hîrtie colorată... acoperite cu zăpadă. (O fîșie de vată lipită)

Tot din carton subțire puteți să confecționați brăduți, semilune cu chip de om, stele, păpuși etc. Și ele pot fi învelite cu staniol sau hîrtie colorată și apoi pictate. Acestea sînt numai cîteva din obiectele ce pot fi confecționate cu ușurință pentru pomul vostru de iarnă. Mai puteți confecționa diferite coșulețe pentru bomboane, lănțișoare, bărcuțe etc.

Pentru ca bradul să fie cît mai original, așezați de-a lungul crengilor șuvițe foarte subțiri de vată — bradul pare nins.

Scînteia pionierului

DE VORBĂ CU CITITORII

Acum, ca şi în alte dăţi, voi sta de vorbă cu cîţiva dintre prietenii mei. Voi începe cu scrisoarea lui *Deuca Jan* din oraşul Rm Vîlcea. De ce ? Foarte simplu, pentru că Jan e tare necăjit. Totul a pornit de la un...

...Extemporal la geografie

Într-o zi, clasa a IV-a C, de la Şcoala generală nr. 5 din oraş, a dat extemporal la geografie. Toţi scriau de zor cînd, Lucian a fost prins înlocuind lucrarea din clasă cu un extemporal făcut acasă. Rezultatul : nota 1 în catalog şi dezaprobarea întregii clase. „De ce a făcut Lucian acest lucru, doar e un băiat bun, inteligent ? ne scrie Jan... Pentru nota primită mă simt şi eu vinovat, cunoşteam planul lui, dar am rămas nepăsător. Îmi dau seama că am greşit şi sînt tare necăjit".

Dragă Jan, crede-mă, nu înţeleg atitudinea ta : spui că ai aflat de planul lui cu mult înainte de ora de geografie. Puteai deci, să stai de vorbă cu el, să-l convingi că nu e bine ceea ce vrea să facă. Poate aţi fi învăţat împreună lecţia şi în felul acesta renunţa la extemporalul făcut acasă, îl ajutai să fie corect, cinstit faţă de tovarăşul profesor, faţă de colegi. Nu crezi că era mai bine aşa ? Scrie-ne ce mai face Lucian

Alarmă în clasa a VII a C

...de la Şcoala generală nr. 3 din Roman. Colectivul clasei ne întreabă îngrijorat : „Ce să ne facem cu elevii Ivănescu Gheorghe, Negrescu Mircea, Sabec Stelian şi Bulai Eugen care fug de la ore, bat fetele, sînt indisciplinaţi ?" Dragii mei, îmi pare rău că nu mi-aţi spus ce aţi făcut *pînă acum* pentru a-i îndrepta pe colegii voştri. Cred că voi, care cunoaşteţi cel mai bine lucrurile, sfătuindu-vă cu tovarăşul diriginte, veţi găsi şi modalitatea cea mai potrivită pentru a-i ajuta. Aţi discutat vreodată situaţia lor la învăţătură, comportarea lor, în vreo adunare ? Poate că la o astfel de discuţie ar fi bine să-i invitaţi şi pe părinţii lor. Aştept cu nerăbdare rîndurile voastre.

Ivaşcu Didina — Pechea, Galaţi. Sîntem nerăbdători să primim poezia ta cea mai reuşită. Trimite-ne-o !

Untea Mariana — Orbeni Adjud. La mulţi ani, dragă Mariana ! La sărbătorirea celor 14 ani, primeşte din partea mea multe urări de sănătate, fericire şi succes la învăţătură.

Pentru toţi prietenii mei : mult succes în încheierea trimestrului cu medii bune şi foarte bune.

prietenul vostru
VALENTIN

CAVALERUL PARDAILLAN ŞI... NUCU

S-o luăm, deci, cu răbdare, de la început. Într-o zi un băieţaş de o şchioapă a urcat în fugă scările sălii de scrimă a Clubului „Steaua." Respectuos, a bătut la uşă. I-au răspuns zgomotele lamelor încrucişate. Curajos, a pătruns în cetatea mult visată. De cînd a văzut-o pe Olga Orban-Szabo şi l-a admirat pe vijeliosul Ionel Drîmbă, nu mai are pace.

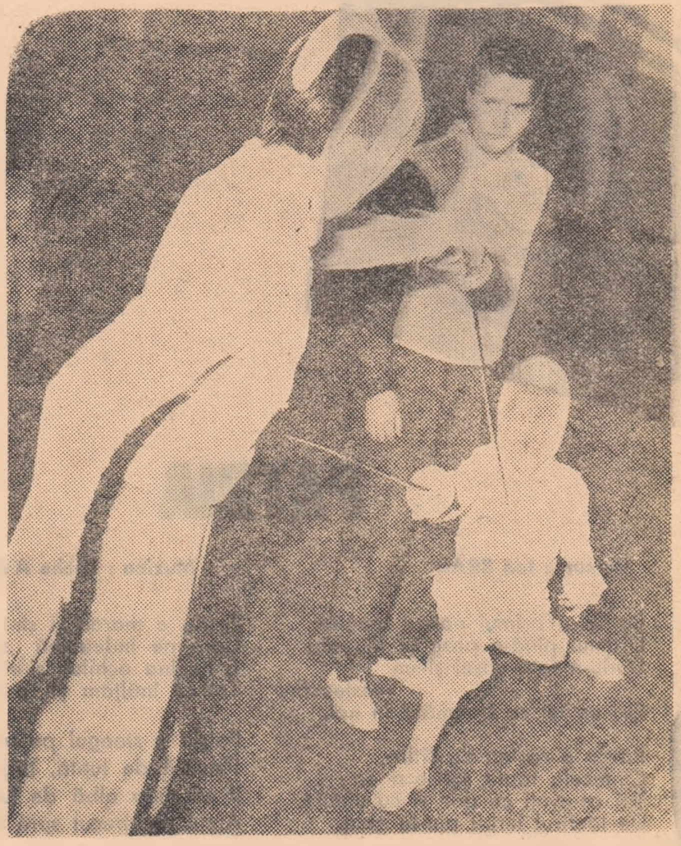
— Mă numesc Răzvan Ştefănescu, elev în clasa a VI-a a Şcolii generale nr. 169 din Bucureşti. Învăţ bine, pot să vă arăt carnetul de note. Îmi place scrima...

Cînd, în ce fel şi de cine a fost poreclit „Nucu", nu se ştie. Aşa însă îl dezmiardă toţi. Nucu e unul din cei peste 60 de copii (dintre care 25 — fete) ce se pregătesc în sala bine amenajată a clubului bucureştean. Antrenorul celor de o şchioapă este Stelian Constantin. Îl mai ţineţi minte ? A părăsit planşa de concurs avînd în „spadă" 14 titluri de campion al ţării. E maestru al sportului. El îi învaţă ce este o „fandare," o „paradă" sau o „eschivă" pe Magdalena Munteanu, Costică Bărăgan, Cristina Medianu, Elena Iliescu, Dobre Şerban, — ca să nu-i pomenim decît pe cîţiva dintre cei mai inimoşi.

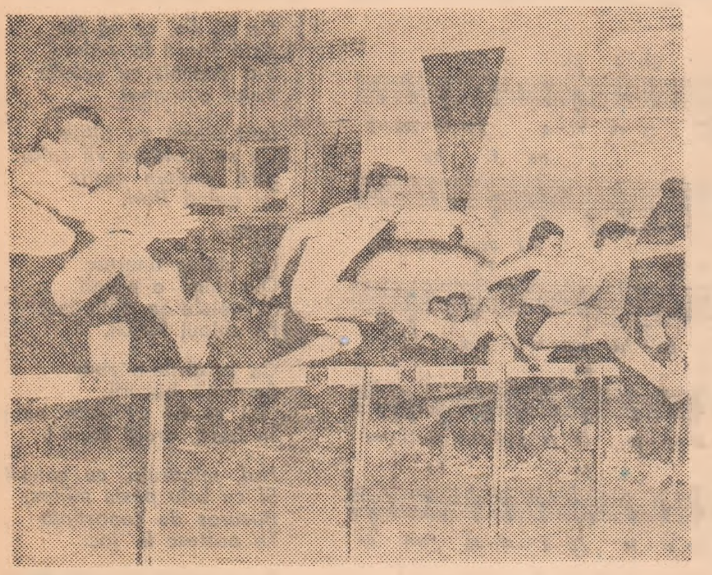
Cîte nu pot ei învăţa în compania „aşilor" floretei, spadei şi sabiei ? Cati (aşa o numesc colegii pe Ecaterina Iencic), proaspăta campioană mondială la junioare, e un exemplu al puterii de concentrare. Ileana Drîmbă, vicecampioană mondială de junioare — al perseverenţei, Olga Orban-Szabo — al combativităţii, Dumitru Mustaţă,— al dîrzeniei. Nucu şi colegii lui au în faţa lor exemple de urmat. Ei învaţă toate procedeele sîrguincios, căci într-o zi...

Pardaillan, asul... cinematografic al scrimei va păli de ciudă privind contra atacurile fulgerătoare şi asalturile irezistibile ale lui Nucu şi ale colegilor săi.

Tiberiu BAN

Scrima, unul dintre cele mai frumoase sporturi, nu se practică numai ca să te pricepi la figuri „a la d'Artagnan", ci mai ales pentru că ea contribuie la o dezvoltare fizică armonioasă, la menţinerea vioiciunii şi elasticităţii trupului.

La Sala sporturilor „Floreasca", o zi obişnuită. Atleţi-juniori, speranţe ale sportului nostru, disputîndu-şi întîietatea la proba de garduri.

Foto : I. MIHAICA

„PITICII" HOCHEIŞTI

Pe oglinda gheţii, 90 de copii cu 90 de perechi de patine, 90 de crose, cu pucuri adevărate, cu echipament de hochei complet, exact pe măsura lor. Să vă mai vorbim de bucuria, de mîndria acestor copii ?

„Promovaţi" din două... vestite campionate inter-străzi, unul al „bobocilor" (băieţi între 6—9 ani, cu 6 echipe reprezentînd tot atîtea străzi) şi celălalt al „avansaţilor" (băieţi între 9—14 ani, cu 8 echipe participante) cei 90 sînt, fireşte, cei mai buni.

Cei mai mici se află undeva pe la începutul abecedarului acestui sport. Învaţă să se ţină zdravăn pe gheaţă, iar cu crosa mai mult se ajută să nu cadă. Oricum, curajul cu care se avîntă din nou, după fiecare „buf" pe gheaţă, merită toată consideraţia.

Cei mai mari lucrează la „tehnică". Pasele, atacul corect al adversarului, jocul la mantinelă etc.

Vă întrebaţi, desigur, unde se întîmplă toate acestea ?

La două cluburi cu tradiţie ale orasului Miercurea Ciuc „Voinţa" şi „Avîntul", care au dat numeroşi jucători echipei noastre naţionale de hochei.

Dintre copiii aceştia care ziua taie de sute de ori oglinda gheţii, iar noaptea îi visează pe vestiţii fraţi Maiorov şi pe Tumba Iohansson, vor ieşi mîine hocheiştii noştri de valoare.

Deocamdată vă propunem un început de listă : Sava Ion, Rot Gheorghe, Malnaş Gheorghe şi fraţii Andrei şi Albert Fülöp...

M. POP

INIŢIATIVĂ CU... 3000 DE SUSŢINĂTORI !

Într-o zi de pe la mijlocul acestei toamne, în recreaţia mare, Ghiorghievici Lucian, preşedintele unităţii, a primit un bileţel : „Astăzi, după ore, rugăm întregul colectiv de conducere al unităţii să participe la o adunare *fulger* a detaşamentului nostru". Ceva mai jos — semnătura : Tămaş Lucia, preşedinta detaşamentului.

— Ce s-o fi întîmplat ? s-a întrebat Lucian. O fi făcut cineva vreo boroboaţă ?

Nu, nu făcuse nimeni nici o „boroboaţă". Era vorba despre cu totul altceva. Clasa a VII-a D avea o surpriză pentru toţi pionierii din şcoală, precum şi pentru cei din oraş.

— Detaşamentul nostru — a început să explice preşedinta — a hotărît să propună colectivului de conducere al unităţii organizarea unui mare concurs atletic, un *triatlon pionieresc* — cum l-am numit noi. Şi ne-am gîndit să-i invităm şi pe prietenii noştri de la toate unităţile de pionieri ale liceelor din Cluj. Încă ceva. Am stat de vorbă cu tovarăşii profesori de educaţie fizică, care ne-au ajutat să stabilim regulamentul concursului, disciplinele şi categoriile de vîrstă.

În următoarele zile, pe adresa liceului „Nicolae Bălcescu" din Cluj au sosit scrisori prin care unităţile de pionieri de la toate liceele din oraş confirmau că vor participa la *„triatlonul pionieresc"*. Aşa a început, acum o lună, marea finală pe oraş a acestei întreceri. Unde s-a desfăşurat ? Pe terenurile frumos împodobite ale parcului „Babeş". În lupta pentru *„Cel mai bun la săritura în lungime"*, pentru titlul *„Cel mai bun alergător"*, precum şi pentru cucerirea titlului de *„Cel mai bun aruncător al mingii de oină"* s-au avîntat reprezentativele tuturor liceelor din Cluj. Cercetînd fişele de concurs ale unităţilor de pionieri participante, am constatat că numărul concurenţilor s-a ridicat la cifra de 3000.

Radu POPA

145 DE MOTIVE

— monolog —

Nu fac gimnastică din 145 de motive ! Să luăm motivul 41 (încep cu motivul 41 deoarece e la fel de important ca oricare din primele 40). Deci, motivul 41 : „Nu fac gimnastică pentru că pe mine, cînd eram mic, era să mă muşte un cal". *Ce legătură este între cal şi gimnastică ? Păi bine, dragi prieteni, ia amintiţi-vă invitaţia tovarăşului profesor de educaţie fizică :* „Ionescule, treci la cal cu mînere !" *Eu nu trec la cal cu mînere. Trec la... motivul 88. Un motiv foarte important :* „Nu fac gimnastică pentru că eu cînt la pian"... *Există posibilitatea ca la exerciţiile de gimnastică să-ţi scrînteşti un deget, două şi atunci cum mai poţi face exerciţii la pian ? Adică, să nu mai cînt la pian ? ! Păi nici nu cînt, niciodată n-am cîntat ! Dar aveam nevoie de al 88-lea motiv ! Şi acum să vă spun şi motivul 109. Un motiv extrem de serios. Pot să spun că e cel mai motivat... motiv ! Nu fac gimnastică pentru că sînt un copil debil ! Chiar tovarăşul doctor mi-a spus că sînt debil ! Ah, cum de am uitat ? ! Tocmai ăsta era motivul cel mai important pentru scutirea de gimnastică ! Ce mai stau ? Fuga la tovarăşul doctor ! Trebuie să ştiu neapărat cauza pentru care sînt debil, altfel, te pomeneşti că nu capăt scutire de la educaţie fizică !*

...Am fost la tovarăşul doctor. Pentru înlăturarea debilităţii zice că trebuie... Ştiu, n-o să vă vină să credeţi. Mi-a spus că trebuie neapărat să practic sportul !

...Cedez, oricui doreşte, cele 145 de motive amintite mai sus ! Nu mai am ce face cu ele. Acum fac gimnastică !

Mircea POPESCU

CÎNTECE pionierești

PATRIA

Versuri : Ion BRAD — **Muzica : Tache AVRAMESCU**

Patria e primul nostru leagăn,
Drumul pînă-n prag și înapoi ;
Dudu-n fața casei și-un
mesteacăn,
Ori un tei ce freamătă în noi.

Patria e cartea de citire,
Cîntecele toate scrise-n ea ;
Tot ce-nveți cu dor și cu uimire
De la firul ierbii pîn-la stea.

Patria e marea și sînt munții,
Care ne îndeamnă spre-nălțimi ;
E lumina ochilor și-a frunții,
Tot ce înălțăm și ce iubim.

Patria e steagul pe uzină,
Flacără de luptă, tricolor ;
E cascada albă de lumină,
Arcul din trecut spre viitor.

ÎNVĂȚĂM CU HĂRNICIE

Versuri : N. CONSTANTINESCU
Muzica : Ion NICORESCU

Învățăm cu hărnicie,
Zi de zi neobosit,
Munca noastră vrem să fie
Dar iubitului partid

Refren :

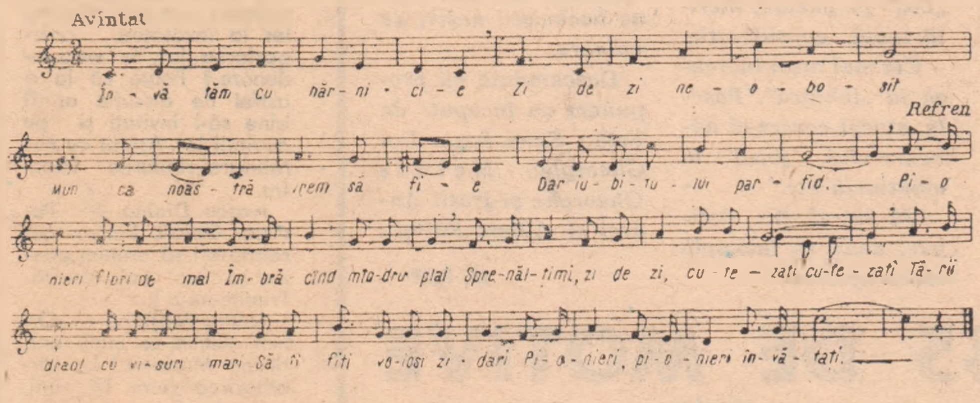
Pionieri, flori de mai,
Îmbrăcind mîndru plai,
Spre-nălțimi, zi de zi, cutezați !
Țării dragi cu visuri mari
Să îi fiți voioși zidari,
Pionieri, pionieri, învățați !

Dar să-i fie zilei care
Ne-a scăpat de anii grei
Zi de mare sărbătoare
August 23.

Refren...

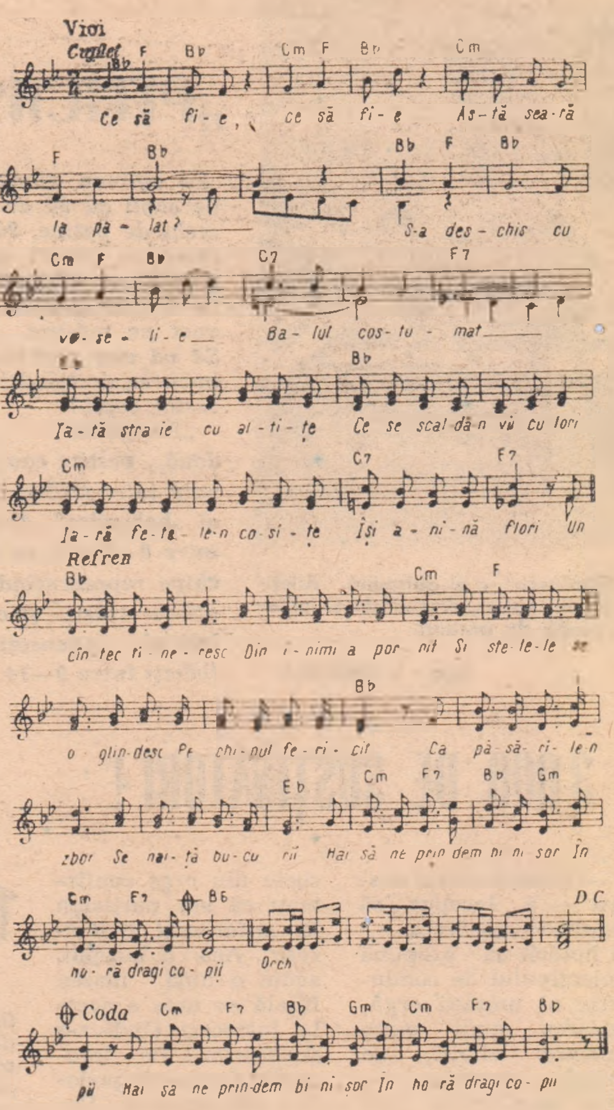
Azi muncim mai mult, mai bine,
Cum fac cei mai mari ca noi
Pe ogoare și-n uzine,
Unde munca este-n toi.

Refren...

O SEARĂ CA-N POVEȘTI

Versuri : Crișan CONSTANTINESCU — **Muzica : George GRIGORIU**

Ce să fie, ce să fie
Astă seară la palat ?
S-a deschis cu veselie
Balul costumat.

Iată straie cu altițe
Ce se scaldă-n vii culori,
Iară fetele-n cosițe
Își anină flori.

Refren :

Un cîntec tineresc
Din inimi a pornit,
Și stelele se oglindesc
Pe chipul fericit.

Ca pasările-n zbor
Se-nalță bucurii,
Hai să ne prindem binișor
În horă, dragi copii !

Hai, mîndruțo, cu catrință
Și cu brîu peste mijloc,
Bucuros de cunoștință
Te poftesc la joc.

Eu muncesc cu voie bună
Și sînt oțelar să știi,
Mîna ta cu drag adună
Roadele-aurii.

Refren...

Cu bereta pe-o sprînceană
Trece-un marinar voinic,
Joacă mîndra Cosînzeană
Chiar cu Făt-Frumos.

Rîde zîna primăverii
Sună cîntec din caval,
N-ați ghicit ?... Pionierii
Sînt în carnaval.

Refren...

ÎN DUMBRĂVIOARĂ

— cîntec de joc —

Versuri : A. PASCALI — **Muzica : V. VOICULESCU**

Hai în dumbrăvioară,
Și lîngă vioară
Hore să jucăm (bis)
Cu surîs de pionier,
Răsfățați de primăveri,
Creștem înfrățiți (bis)

Sprinteni, mînă-n mînă,
Toți cu voie bună
Ne vom avînta (bis)
Azi sîntem copiii mici,
Mîine-ai patriei voinici,
Glia vom veghea (bis)

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA : București, Piața „Scînteii", telefon 17 60 10, 17 60 20 ; Tiparul : Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"